Εξόρμηση για οφθαλμολογικές εξετάσεις

Περιόδευσε στο χωριό Δωρός η Κινητή Ιατρική Μονάδα της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας

Της Κυριακής Μιχαήλ

Είναι ένα από τα πιο γραφικά χωριά της ορεινής Λεμεσού, κρυμμένο μέσα στις αμυγδαλιές και τα αμπέλια, με έναν πληθυσμό που δεν ξεπερνά τους 135 κατοίκους, σύμφωνα με την απογραφή του 2011. Το όνομά του, άγνωστο ίσως για τους περισσότερους: Δωρός. Αυτή τη μικρή κοινότητα, επέλεξε για την τελευταία εξόρμησή της, την Κυριακή 19 Φεβρουάριου, η Κινητή Ιατρική Μονάδα της Ιατρικής Σχολής του Πανεπιστημίου Λευκωσίας. Η συγκεκριμένη, βέβαια, δράση της Μονάδας αφορούσε έξι κοινότητες της Λεμεσού και εκτός από τον Δωρό, περιελάμβανε τη Λάνεια, το Μονάγρι, τη Λόφου, τον Άγιο Γεώργιο και τη Συλίκου και είχε σκοπό την παροχή δωρεάν εξετάσεων όρασης και ανίχνευσης σοβαρών οφθαλμολογικών παθήσεων στους κατοίκους της περιοχής.

Μέχρι σήμερα η Μονάδα έχει οργανώσει 46 δράσεις σε διάφορες πόλεις, κοινότητες και σχολεία για οφθαλμολογικές παθήσεις

Η Μονάδα, σύμφωνα με τον διευθυντή Επικοινωνίας της Σχολής, Γιώργο Συκαλλίδη, λειτουργεί εδώ και έξι χρόνια και μέχρι σήμερα έχει οργανώσει 46 δράσεις σε διάφορες πόλεις, κοινότητες και σχολεία της Κύπρου, «από τις μακρινές κοινότητες του Κάμπου και της Τσακκίστρας, μέχρι την Ορμήδεια και το Λιοπέτρι», προσφέροντας δωρεάν διαγνωστικές εξετάσεις, αλλά και ιατρική πληροφόρηση. Οι πιο συνηθισμένες αποστολές, όπως επεσήμανε, περιλαμβάνουν εξετάσεις, όπως μετρήσεις της αρτηριακής πίεσης και του σακχάρου, αλλά και σπιρομέτρησης που δίνει γενικές πληροφορίες για τη λειτουργία των πνευμόνων. Οι εξειδικευμένες αποστολές μέχρι τώρα περιελάμβαναν εξετάσεις για δερματικές και οφθαλμολογικές παθήσεις και ηλεκτροκαρδιογραφήματα. Στο άμεσο μέλλον προγραμματίζονται γυναικολογικές εξετάσεις όπως το pap test.

Στην εξόρμηση στον Δωρό, συμμετείχαν, εκτός από τον ίδιο, 10 φοιτητές από 10 διαφορετικές χώρες. Ο Άλαν από την Ιρλανδία, η Σιλίν από τη Γαλλία, η Κατριόνα από την Σκωτία, ο Ιωάννης από τις ΗΠΑ, η Νάτα από την Αίγυπτο, ο Κρις από την Ουγκάντα, ο Κάλετ από τον Λίβανο, η Κωνσταντίνα από την Ελλάδα και η Αλεξάνδρα από την Κύπρο. Ήταν όλοι τους ενθουσιασμένοι που είχαν επιλεγεί για την αποστολή στον Δωρό και όπως μας ανέφερε ο κ. Συκαλλίδης οι αιτήσεις για συμμετοχή ξεπερνούν πάντα τις ανάγκες της κάθε εκστρατείας. «Πόσω μάλλον γι' αυτή την αποστολή που προσφέρει εξειδικευμένη γνώση». Όπως μας λέχθηκε, είναι λίγες οι Ιατρικές Σχολές ανά το παγκόσμιο που διαθέτουν Κινητή Ιατρική Μονάδα και θεωρούν τυχερούς τους εαυτούς τους που η Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Λευκωσίας τούς δίνει αυτή την ευκαιρία για εθελοντική προσφορά. Είναι σημαντικό, επίσης, να αναφερθεί ότι οι φοιτητές ετοιμάζουν παρουσιάσεις για ιατρικά θέματα που αφορούν στους εφήβους και τα παρουσιάζουν ανά τακτά χρονικά διαστήματα σε γυμνάσια και λύκεια για ενημέρωση και πρόληψη. Μεταξύ των θεμάτων αυτών, είναι οι επιπτώσεις του καπνίσματος, οι διατροφικές διαταραχές, η σεξουαλική συμπεριφορά και τα σεξουαλικά μεταδιδόμενα νοσήματα.

Η Μονάδα ξεκίνησε από την Ιατρική Σχολή του Πανεπιστημίου Λευκωσίας, για να συναντηθεί μια ώρα αργότερα με τον διευθυντή του Οφθαλμολογικού Κέντρου Πάνθεο στη Λεμεσό, δρα Θεόδωρο Ποταμίτη και την ομάδα του. (Το Κέντρο είναι συμβεβλημένο με τη Σχολή για την εκπαίδευση των φοιτητών που αφορούν στην οφθαλμολογία). Οι φοιτητές ενημερώθηκαν για τη διαδικασία που θα ακολουθείτο και σε λιγότερο από μισή ώρα, έφτασαν στον προορισμό τους, το καινούργιο κοινοτικό κέντρο του χωριού, όπου τους καλωσόρισε ο κοινοτάρχης κ. Φίλιππος Καρσεράς. Με οδηγίες του δρα Ποταμίτη, δημιουργήθηκε στον υπαίθριο χώρο του κοινοτικού συμβουλίου ο σταθμός για τη λήψη του ιατρικού ιστορικού και τη μέτρηση της όρασης, καθώς και τέσσερις σταθμοί στο εσωτερικό του κτηρίου για εξέταση των οφθαλμολογικών παθήσεων.

«Εντοπίσαμε περιστατικά που χρήζουν χειρισμού»

Από την πλευρά της η γιατρός δρ Κάτια Παπασταύρου, δήλωσε ικανοποιημένη για το γεγονός ότι μπορούν να προσφέρουν τη δυνατότητα σε κατοίκους πιο απομακρυσμένων περιοχών να κάνουν εξετάσεις για παθήσεις που συνήθως προλαμβάνονται. «Έχουμε ήδη βρει αρκετά περιστατικά τα οποία χρειάζονται περισσότερη διερεύνηση. Αυτή η εξόρμηση είναι πολύ σημαντική και για τους φοιτητές διότι έρχονται σε επαφή με ασθενείς, τους δίνεται η ευκαιρία να μας βοηθούν στην εξέταση και ταυτόχρονα τους διδάσκουμε πράγματα, τα οποία δεν έχουμε την ευκαιρία να κάνουμε κατά τη διάρκεια της κανονικής τους εκπαίδευσης». Για τους ίδιους τους φοιτητές, η εξόρμηση στο Δωρό ήταν μια μεγάλη εμπειρία «που δεν θέλεις να τελειώσει. Πήραμε πολλά και δώσαμε όσα μπορούσαμε».

Ήταν καλή ευκαιρία για ηλικιωμένους

Συνολικά εξετάστηκαν 68 κάτοικοι του χωριού, στην πλειονότητα τους ηλικιωμένοι, οι οποίοι θεώρησαν ότι ήταν μια πολύ καλή ευκαιρία να εξεταστούν, αφού κάποιες φορές αμελούν να επισκεφθούν το γιατρό τους.

Σύμφωνα, πάντως, με τον δρα Ποταμίτη, οι στόχοι της αποστολής επιτεύχθηκαν απόλυτα. «Μας δόθηκε η ευκαιρία μέσα από την Κινητή Ιατρική Ομάδα της Ιατρικής Σχολής να επισκεφθούμε κάποιες απομακρυσμένες κοινότητες και να προσφέρουμε υπηρεσίες που δεν είναι στη διάθεση συμπολιτών μας, ιδίως ηλικιωμένων, είτε λόγω οικονομικών είτε λόγω κινητικών και άλλων δυσκολιών. Δώσαμε, επίσης, την ευκαιρία στους φοιτητές μας να εκτεθούν σε πραγματικές συνθήκες, να προσφέρουν και να εκπαιδευτούν. Δεν παύει ποτέ να με εκπλήσσει πόσο μικρή επίδραση έχει το εμπόδιο της γλώσσας, αλλά και το πόσο πρόθυμοι είναι οι άνθρωποι να εξεταστούν από φοιτητές της ιατρικής που προέρχονται από άλλες χώρες. Θα φανταζόταν κανείς ότι σε ένα μικρό χωριό οι άνθρωποι θα δίσταζαν να εμπιστευτούν ξένους με διαφορετική γλώσσα και φυλετικά χαρακτηριστικά. Αντίθετα, τους αγκάλιασαν και ήταν περισσότερο από πρόθυμοι να ανταποκριθούν σε αυτούς, να συνομιλήσουν μαζί τους και να εξεταστούν. Αυτό, μαζί με τη διάχυτη ζεστή φιλοξενία, δημιουργεί πολύ θετικές εντυπώσεις στους φοιτητές μας».

ΑΠΟΨΕΙΣ / ΑΝΑΛΥΣΕΙΣ

Ο πόλεμος της κόκκινης τουλίπας

Της Έλενας Περικλέους

Έχω ακούσει για πολλούς πολέμους. Για τον πόλεμο των άστρων... Για τον πόλεμο των Ρόδων... Για πολλούς άλλους... διαφορετικούς και λιγότερο ποιητικούς και λυρικούς πολέμους, αλλά έζησα, δόξα να έχει ο Αλλάχ, και τον πόλεμο της τουλίπας.

Τουλίπα Ολλανδική ή Οθωμανική; Σπόρος από τον κήπο του σουλτάνου Σουλεϊμάν έφερε την πρώτη Τουλίπα στην Ολλανδία. Μα αλί και τρισαλί, το σύμβολο της αγάπης (έριχναν τουλίπες από τα κάγκελα του χαρεμιού οι φυλακισμένες οδαλίσκες στους αγαπημένους τους) δεν έφερε την αγάπη στις καρδιές των Ολλανδών. Δεν τους έκανε «ανθρώπους». Κάποιες άλλες τουλίπες ίσως;

Αν ο σουλτάνος γίνει βασιλικότερος του βασιλέως στις 16 του Απρίλη, ουαί κι αλίμονο σε όποιους θα τολμήσουν να ορθώσουν το ανάστημα

Κάποιοι μπορεί να ισχυριστούν πως οι τουλίπες είναι και Βυζαντινές. Σίγουρα όμως οι πρώτοι μύθοι για την τουλίπα είναι περσικοί, με τον Φαράχ να ποτίζει με το αίμα του το λουλούδι, σύμβολο της μεγάλης του αγάπης λένε για τη Σχιρίν. Σίγουρα μια ετυμολογία της λέξης προέρχεται από τη λέξη toliban, η οποία στα οθωμανικά σημαίνει «τουρμπάνι». Η ονομασία αυτή οφείλεται στο σχήμα του λουλουδιού, το οποίο παρομοιάστηκε με το τουρμπάνι που φορούσαν οι Οθωμανοί και γενικά οι ανατολίτες. Μήπως ο πόλεμος της τουλίπας παραπέμπει στον πόλεμο του τουρπανιού, στον πόλεμο των ταλιμπάν; Λέμε τώρα. Και εννοείται πως η ευχή μας είναι σε καμία περίπτωση να μην υφίσταται τέτοιο ενδεχόμενο.

Όπως και αν το προσεγγίσεις, από όπου και αν το πιάσεις, μιλάμε για πολλαπλούς συμβολισμούς. Όποιος και αν το πρωτοσκέφτηκε, είναι ευφυέστατο και μπράβο του που το είπε!

Τη χρησιμοποίησε και ο σουλτάνος, στην τουλίπα αναφέρομαι, στις «Χίλιες και μια Νύχτες» για να δείξει την προτίμησή του στην επίλεκτη του χαρεμιού, μόνο που ο δικός μας ο σουλτάνος είναι εκτός ελέγχου και κανένα συναίσθημα αγάπης δεν φαίνεται να μοιράζεται με του Ευρωπαίους πγέτες, από τους οποίους απαιτεί να ανακαλέσουν. Τους πετά τις τουλίπες λοιπόν ως γάντι αντιπαράθεσης και τους προκαλεί σε μονομαχία. Λεκτική για την ώρα. Κανένας θεός να μην το δείξει να μετουσιωθεί σε πράξη.

Μεταξύ μας τώρα, τα έχει τα δίκαιά του. Οι Ευρωπαίοι της δημοκρατίας και της αποδοχής, αντέδρασαν με υπερβάλλον ζήλο για το ζήτημα, ενώ αγνοούν πολύ σημαντικότερα. Δεν θέλω καν να θυμίσω τα των Φαρισσαίων που διύλιζαν τον κώνωπα και κατάπιναν την κάμηλον. Γιατί την κάμηλον των γενοκτονιών, των εισβολών και κατοχών μια χαρά την κατάπιαν και την χώνεψαν.

Και ξεκινούν οι χίλιες και μια νύχτες αγωνίας για την αποκλιμάκωση της διπλωματικής κρίσης. Απαράδεκτες οι δηλώσεις και οι απειλές. Εννοείται! Ουδείς θα διαφωνήσει για του λόγου το αληθές. Στα υπόλοιπα όμως που δεν βολεύουν να πάρουμε θέση, γιατί δεν θα είναι επί λέξεων, αλλά επί πράξεων η θέση, φωνή ιχθύος, μιας και δεν βολεύει τη διπλωματία και τις ίσες αποστάσεις. Κοινώς, κατά το κυπριακό, «παίζουμεν πελλόν» αλλά σε ευρωπαϊκό επίπεδο.

Στο τέλος της μέρας εμείς θα πληρώσουμε και τις χίλιες και μια νύχτες και τις κόκκινες τουλίπες. Πού να ακούσουν μάλιστα πως ενδημεί στην Κύπρο μας και η τουλίπα η Κυπριακή; Θα κανονίσουν να ζητήσουν πιστοποίηση (μετά το χαλλούμι). Φυσικά κατάφεραν μια χαρά και εκείνη να την ενστερνιστούν μέσω του κατεχόμενου Κορμακίτη. Η φίλη με τα κόκκινα πέταλα και τη μαύρη καρδιά, της την μαύρισε η πίκρα της κατοχής, ζει τις χίλιες και μια νύχτες της ξανά και ξανά στο χαρέμι του σουλτάνου, αλλά λευτεριά δεν αντικρίζει. Μόνο διζωνική, δικοινοτική, με ισότητα και 4 ελευθερίες (τουρκικές), με εγγυήσεις και στρατεύματα κατοχικά προς διασφάλιση του αισθήματος ασφάλειας του θύτη, δήθεν επανένωση ίσως και να βιώσει.

Δύσκολα τα πράγματα και δεν φαίνεται να υπάρχει φως στο τούνελ που εισήλθαμε. Και αν υπάρξει κόκκινο θα είναι και όχι λευκό. Χίλιες και μια νύχτες χωρίς ξημέρωμα και ο πόλεμος των τουλίπων καλά κρατεί.

Αν δε ο σουλτάνος γίνει βασιλικότερος του βασιλέως στις 16 του Απρίλη ουαί και αλίμονο σε όποιους θα τολμήσουν να ορθώσουν το ανάστημα. Χωρίς ενίσχυση εξουσιών, περνούσε και άφηνε καμένη γη, σκέψου να του δοθεί και νόμιμα ο δαυλός που δεν θα κάνει τη νύχτα μέρα αλλά θα νυχτώνει κάθε απόπειρα αυγής. Θα χορεύουμε, ενίοτε, τον χορό των εφτά πέπλων και το κεφάλι των Ευρωπαίων ηγετών (των Ολλανδών σίγουρα) επί πίνακι θα προσγειώνεται χωρίς παραγγελιά.

Εκπαιδευτικός, μέλος Πολιτικού Γραφείου ΕΔΕΚ

Έλα στο τραπέζι Ακιντζί, γιατί... χανόμαστε

Του Πέτρου Θ. Παντελίδη

Μόλις ο κατοχικός ηγέτης εγκατέλειψε το τραπέζι των συνομιλιών η δική μας ηγεσία και προπάντων οι κομματικοί ηγέτες που υποστηρίζουν τη στρατηγική και την τακτική του ΠτΔ έπαθαν πανικό. Τους έχει καταλάβει ένα αυτοκαταστροφικό σύνδρομο και φωνάζουν σε όλους τους τόνους και στη διαπασών «έλα στο τραπέζι Ακιντζί... γιατί χανόμαστε. Έχεις δίκαιο που έφυγες. Πρέπει να διορθώσουμε το λάθος. Αν δεν συνομιλούμε, πώς θα ελευθερώσουμε την πατρίδα μας, πώς θα την επανενώσουμε, πώς θα απαλλαγούμε από την κατοχή και τις εγγυήσεις; Συγχώρα μας για το λάθος και έλα ξανά στο τραπέζι των συνομιλιών. Εμείς είμαστε έτοιμοι, ακόμα και αύριο. Συνομιλητές... έτοιμοι για όλα»

Όλοι πια έχουν εμπεδώσει τη στάση και τις απαιτήσεις της Τουρκίας εκτός από τον ΠτΔ, τον πρόεδρο του ΔΗ.ΣΥ. και τον γ.γ. του ΑΚΕΛ

Οι συνομιλίες είναι το μόνο μέσο και εργαλείο που έχουμε στην προσπάθεια επίλυσης του Κυπριακού. Αυτό το έχουμε εμπεδώσει. Δεν έχουμε άλλη επιλογή. Κάθε σκέψη για λύση με πόλεμο είναι καθαρή και σίγουρη εθνική αυτοκτονία. Και μόνο κάποιοι τρελοί μπορούν να την προτείνουν ή να πιστεύουν στη διά πολέμου απελευθέρωση των κατεχόμενων εδαφών μας.

Η λύση όμως που θα προέλθει από τις συνομιλίες, πρέπει να βελτιώνει τη σημερινή κατάσταση. Να μυρίζει απελευθέρωση των κατεχόμενων εδαφών της Κ.Δ. και όχι να ωραιοποιεί, να νομιμοποιεί και να μονιμοποιεί την κατοχή. Πρέπει το κατεχόμενο τμήμα της Κ.Δ. να επανενωθεί με το κράτος, έστω και με τη μορφή συνιστώσας πολιτείας. Μέχρι τώρα οι συνομιλίες έχουν κατορθώσει να αναβαθμίσουν τον κατοχικό ηγέτη σε ισότιμο πρόεδρο, που ζητά τη δημιουργία νέου κράτους, που να ενώνει τα δύο συνιστώντα κρατίδια.

Η ελληνοκυπριακή πλευρά έδωσε όλα τα πλεονεκτήματα που έχει ως νόμιμο και κυρίαρχο κράτος και αναμένει ματαίως τα αντίδωρα. Το θέμα της μετεξέλιξης βρίσκεται στη σφαίρα της εποικοδομητικής ασάφειας. Οι Τούρκοι απαιτούν η λύση να αποτελέσει πρωτογενές δίκαιο της Ευρώπης.

Όλα τα καυτά θέματα που αφορούν την επιβίωσή μας έχουν εναποτεθεί στη θετική ρητορική του Έρντογάν, που «στηρίζει τη διαδικασία της λύσης και βρίσκεται πάντα ένα βήμα μπροστά». Πράγματι είναι πάντα ένα βήμα μπροστά, αφού πάντα παίρνει, παίρνει, παίρνει και ουδέποτε δίνει.

Στο εδαφικό ο ΠτΔ έκρινε απαράδεκτο τον χάρτη που έδωσε ο Ακιντζί. Στο περιουσιακό αναγνωρίστηκε το δικαίωμα ιδιοκτησίας, αλλά στους σφετεριστές, που ονομάστηκαν χρήστες. Η Τουρκία δηλώνει με σαφέστατη ρητορική, ότι οι εγγυήσεις θα συνεχιστούν και τα στρατεύματα κατοχής θα είναι η δύναμη των εγγυήσεων. Αλλά δεν αρκεί αυτό. Για προστασία των Τουρκοκυπρίων και για εγγύηση της δημογραφικής αλλαγής απαιτεί το δικαίωμα των τεσσάρων ελευθεριών για τους Τούρκους υπηκόους.

Όλοι πια έχουν εμπεδώσει τη στάση και τις απαιτήσεις της Τουρκίας. Έμεινε ο ΠτΔ, ο πρόεδρος του ΔΗ.ΣΥ. και ο γ.γ. του ΑΚΕΛ, που αναμένουν να δουν τις προθέσεις της Τουρκίας και την έμπρακτη εκδήλωση «της θετικής της ρητορικής». Για τούτο και έπαθαν ψυχοπλάκωση ή καλύτερα έχουν πανικοβληθεί, επειδή ο Ακιντζί έφυγε από τις διαπραγματεύσεις. Επιμένουν να έρθει πίσω για να αρχίσουν σοβαρές διαπραγματεύσεις. Μέχρι τώρα είχαν, άραγε, την εντύπωση, ότι οι διαπραγματεύσεις δεν ήταν σοβαρές;

Οι Τούρκοι που τα κέρδισαν όλα, χωρίς να δώσουν κάτι, έχουν τώρα ένα σοβαρό πλεονέκτημα. Πρώτα θα θέλουν κάποιο αντάλλαγμα, για την υποχώρηση που θα κάμουν προσερχόμενοι ξανά στις συνομιλίες. Και εκεί θα αρχίσουν πάλι να ζητούν. Και όλοι όσοι στηρίζουν τις συνομιλίες, θα μας ζητούν κάποια υποχώρηση για τις εγγυήσεις, κάποια υποχώρηση για την προσωρινή και για πάντα παραμονή μέρους των στρατευμάτων, θα επιμένουν στην εκ περιτροπής προεδρία. Με αυτή την κατάληξη δεν ελευθερώνουμε το κατεχόμενο μέρος της Κ.Δ. δεν επανενώνουμε την Κύπρο, αλλά νομιμοποιούμε και μονιμοποιούμε τη διχοτόμηση και την κατοχή, νομιμοποιούμε τη δημογραφική αλλαγή και καταργούμε την Κ.Δ. Αυτά θέλουμε και για τούτο παρακαλούμε τον Ακιντζί να έρθει στο τραπέζι των συνομιλιών;

Οικειότητα στην προσευχή

Του π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Ο λαός αποφαίνεται: «τη βρισιά και την προσευχή τα λες στη γλώσσα σου», θέλοντας να τονίσει πως γίνονται αυθόρμητα, χωρίς τη διαδικασία που σε βοηθά να τα κάνεις «καθώς πρέπει». Γιατί είσαι ο εαυτός σου!

Είναι αλήθεια ότι η προσευχή δεν έχει δυσκολία όταν πρόκειται να ζητήσουμε κάτι. Ο αδύνατος άνθρωπος ζητά από τον δυνατό Θεό, το παιδί από τον πατέρα. Ξέρουμε τι λέμε, πώς το λέμε. Όταν όμως θελήσουμε να σταθούμε ενώπιόν του, χωρίς συγκεκριμένα αιτήματα, γιατί δεν έχουμε κάτι δυνατό να μας ταράσσει, φαίνεται ότι δημιουργείται κάποια αμηχανία. Δεν ξέρουμε τι να πούμε, πώς να το πούμε.

Η αντίληψη ότι η προσευχή σημαίνει σχέση, επικοινωνία και κοινωνία με τον «αόρατο, ακατάληπτο, απρόσιτο» Θεό πηγάζει από την εμπειρία των φίλων Του, που, ως φίλοι, δεν του μιλούν μόνο όταν θέλουν κάτι αλλά και ως έκφραση σχέσης, επιθυμία συνάντησης και πόθος για ένωση. Αυτό μπορούμε να το καταλάβουμε στις ανθρώπινες σχέσεις. Φιλία δεν είναι η συμφεροντολογική επικοινωνία, η χρησιμοποίηση της γνωριμίας προς ίδιον όφελος, αλλά η ανάγκη της ψυχής που αναπαύεται στην παρουσία και επικοινωνία με τον φίλο.

Η ειλικρίνεια είναι η αφετηρία της αλλαγής, τόσο σε σχέση με τους ανθρώπους, όσο και με τον Θεό

Αν και ο Χριστός είπε στους μαθητές Του και διαμέσου τους σε όλους τους χριστιανούς ότι «υμείς φίλοι μου εστέ, εάν ποιήτε όσα εγώ εντέλλομαι υμίν» (Ιω.15,14), εν τούτοις παρατηρείται στους περισσότερους μια απροθυμία για τέτοια σχέση μαζί Του. Γιατί απαιτείται, όπως σε όλες τις σχέσεις, όχι μόνο να πάρεις αλλά, κυρίως, να δώσεις τον εαυτό σου, την καρδιά σου, που συγκεκριμενοποιείται στον χρόνο σου, στην ξεκούρασή σου, στην προσευχή σου.

Η περιρρέουσα ατμόσφαιρα ενθαρρύνει το τυπικό, το γρήγορο, το επιφανειακό. Πώς θα μπορέσει ο άνθρωπος να δημιουργήσει σχέση με τον Θεό που δεν βλέπει, αφού με τους ανθρώπους που βλέπει δεν το κάνει; Πώς θα αναμένει με υπομονή και πίστη να συναντήσει τον Θεό στην καρδιά του όταν οι ανθρώπινες του σχέσεις δεν έχουν βάθος και εμπιστοσύνη;

Ωστόσο, η ειλικρίνεια είναι η αφετηρία της αλλαγής, τόσο σε σχέση με τους ανθρώπους όσο και με τον Θεό. Όταν «είσαι ο εαυτός σου», που αφαιρεί το προσωπείο, ελευθερώνεσαι από τα καλούπια του «πρέπει». Τότε η ελευθερία του προσώπου καθορίζει την ποιότητα και το ποσοστό της σχέσης. Όποια και αν είναι, όση και να είναι, είναι αληθινή!

Η ομολογία ενώπιον του Θεού κατά την προσευχή, που γίνεται χωρίς βιασύνη και χωρίς μέριμνες βιοτικές, της απροθυμίας μας να συνδεθούμε μαζί Του όπως επιθυμεί και της αδυναμίας μας να το πραγματοποιήσουμε ήδη είναι ένα σημαντικό βήμα για αληθινή σχέση. Γιατί είναι ομολογία που έχει γνησιότητα, και ο Θεός, ως Θεός της Αλήθειας, αρέσκεται στη γνησιότητα. Τότε έρχεται και μετατρέπει την αδυναμία σε δύναμη, την απροθυμία σε πόθο, και αρχίζει να βιώνεται η όντως σχέση που φέρνει χαρά.

- Δεν είναι κρίμα να έχουμε ένα Θεό που θέλει να έχει σχέση μαζί μας και εμείς να πορευόμαστε μόνοι;
- Δεν είναι άδικο να μπορούμε να Τον έχουμε φίλο και εμείς ν' αρκούμαστε σε τυπική προσευχή;
- Δεν θα ήταν διαφορετική η ζωή μας, παρόλα τα προβλήματα, αν δεχόμασταν ο Χριστός να είναι συνοδοιπόρος, φίλος και αδελφός, δηλαδή οικείος μας;